

Žanina Mirčevska

Kaj sanjajo svinje

Ko kuhar doživi živčni zlom in se odreče svoji materi

OSEBE PO PRIZORIH

Prvi prizor: Prekucnjeni ...

TONI

OLI PRIŠT

BETKA

STARČEK, 99

TAMALA, 13

KOSTJA

Drugi prizor: Izjave za javnost ...

ADRIANA VAJS, 56

TAMALA, 13

SPOMENKA HRABAR, 59

SLAVICA KOZMOS, 86

LIAM HRIBAR, 41

STARČEK, 99

DIMITRIJ, 52

SIMONA KRALJ, 19

PETRA ŠTRLE, 20

Tretji prizor: Hočem, da ...

SONJA

BETKA

KETI
OLI PRIŠT
TAMALA, 13
TIMI
SAMIR
KOSTJA

Četrti prizor: Vaja ...

SONJA
KETI
CEDEVITA

Peti prizor: Za deset centov ...

DIMITRIJ, 52
STARČEK, 99

Šesti prizor: Levkemija ...

PETRA ŠTRLE, 20
SIMONA KRALJ, 19
TONI

Sedmi prizor: Kr neki ...

DIMITRIJ, 52
LIAM HRIBAR, 41
SPOMENKA HRABAR, 59

Osmi prizor: Rasputin + Putin + Razkolnikov

TIMI
SAMIR
KOSTJA
LIAM HRIBAR, 41

Deveti prizor: Gobeždačenje ...

CEDEVITA
SONJA
PETRA ŠTRLE, 20
KOSTJA
OLI PRIŠT
TONI
TIMI

BETKA

SPOMENKA HRABAR, 59

DIMITRIJ, 52

SIMONA KRALJ, 19

KETI

TAMALA, 13

**Deseti prizor: “Brat moj, ali čutiš pogum, ki ga je dvignila zarja
v borbi za lepoto sveta”**

STARČEK, 99

ČLOVEK S KLOBUKOM

Prvi prizor
Prekucnjeni ...

TONI: Glej ...

OLI PRIŠT: Kva naj gledam?

TONI: Oblake glej.

OLI PRIŠT: Ja – in – kva?

TONI: Glej kva počnejo.

OLI PRIŠT: Oblaki? Kva počnejo? ... Nč ne počnejo. Kva loh oblaki počnejo. Lulajo dež. Špricajo. Pljuvajo. Kva počnejo oblaki ... Kr neki, kr neki ... Jokajo, ko nas gledajo od zgoraj ...

TONI: Premikajo se, pizda ... premikajo se ...

OLI PRIŠT: Ja, in ... kva, če se premikajo?

TONI: Spreminjajo se. Nikoli ne ostanejo iste oblike ...

OLI PRIŠT: Pa tud voda ne ostane v isti obliki, tud zrak ne, pizda. *Panta rei*, vse teče, vse se spreminja. Nč ne ostane v isti obliki.

TONI: Razen tebe. Ti boš zmeraj iste oblike. Tak, kot si, v glavnem glup, kot si

OLI PRIŠT: Ti pa si genij, jebali te oblaki v rit, butel ...

TONI: To je pa ideja. To ni slabo ... mislm ...to, z oblaki ... A? Ni slabo ...

OLI PRIŠT: Ti kr sanjaj.

TONI: Ti tud, moron. Oblaki so zakon.

OLI PRIŠT: Kva je na njih zakon – kr nakladaš neki – kva je na njih zakon?

TONI: Visoko so, tako visoko.

OLI PRIŠT: Men se zdijo prav *down* ... Skoz ... tko ... žalostni ...

TONI: Kako žalostni?

OLI PRIŠT: Tko – ves čas so tih.

TONI: Če b ti saj za par ur bil oblak, saj za par ur, stari? ... Kva me tko buliš?

OLI PRIŠT: Kaj – ne smem?

TONI: Smeš, ampak ne tko, pizda.

OLI PRIŠT: Saj normalno bulim.

TONI: Potem pa buli ... Kva me briga ...

OLI PRIŠT: Prav ... Pa ne bom ...

TONI: Kok je ura?

OLI PRIŠT: Daj, greva ...

TONI: Kam?

OLI PRIŠT: Nekam, kje ni dolgčas, madona ...

TONI: Povsod je dolgčas, nimaš kam it, pizda ...

OLI PRIŠT: Greva v kino ...

TONI: Ta ti je pa dobra, kino ...

OLI PRIŠT: Nekaj se dogaja, tam ... spodi ...

TONI: Kva se dogaja, nč se ne dogaja ...

OLI PRIŠT: Prejle sem slišu sirene ... nekje gori ...

TONI: Mah, naj gori, koji kurac, če gori ...

Kratka pavza. Trušč. Preleti ju helikopter.

TONI: Eni se skoz prevažajo, pizda. Eni se tko luštn majo ...

OLI PRIŠT: Zakaj luštn?

TONI: K so tko bliz oblakov ...

OLI PRIŠT: Pejva pogledat ...

TONI: Kam, nooooo ...

OLI PRIŠT: V mesto, nooooo ...

TONI: Kva maš za gledat v mesto ... Kva maš za gledat ...

OLI PRIŠT: Ej stari, tečen si k driska ...

TONI: Pol me pa pust pr mir, pizda. Niti za pet minut ne zapreš gobec, pizda. Pol sem pa še driska ...

OLI PRIŠT: Kr neki, kr neki, kva se razburjaš, kva se zaletavaš, pizda, kdo ti kej hoče ...

TONI: Brigaj se zase ...

OLI PRIŠT: Kva bi pa rd?

TONI: Daj me pust pr mir, no ... Rd bi, da se neki dogaja, stari ... A ne vidiš, da se nč ne dogaja ... Popolnoma nč ...

OLI PRIŠT: Greva oropat banko, da se bo teb neki dogajal.

TONI: Duhovit si pa za popizdit ...

OLI PRIŠT: Ne se sekirat zarad moje duhovitosti, da ne boš spet dobil mozolje.

TONI: No prav, ne bom ...

OLI PRIŠT: Prav.

TONI: Loh nardiva kkšno orng pizdarijo ...

OLI PRIŠT: Kva pa?

TONI: Ne vem, neki odštekanga, neki, da se ful dogaja ...

OLI PRIŠT: Spustiva živali iz živalskega vrta ...

TONI: Talent pa maš, pizda ...

OLI PRIŠT: Ti tud, moron! Ne vem ...

TONI: Potem pa tih bod, če ne veš. Kva mi tuki nakladaš ... Dej fajer, pa tih bod ...

OLI PRIŠT: Nimam ga, ti ga maš ...

TONI: Kako nimaš ...

OLI PRIŠT: Nimam pizda, nimam, prejle sem ti ga dal ...

TONI: Kako si mi ga dal, če ga nimam?

OLI PRIŠT: Poglej v žepe, kreten ... No, viš, da ga maš ... Daj mi ga, moj je ...

TONI: Na ga, pizda ...požri ga, če hočeš ...

OLI PRIŠT: Kup si ga, pa ga mej, kva jemlješ moje ...

TONI: No, prav, ne bom ... Daj, da prižgem ... Takoj ti ga dam nazaj, no! Hvala ...

OLI PRIŠT: Kaj, če b zažgala vse kontejnerje v mestu ...

TONI: Kr dej, kdo ti bran ...

OLI PRIŠT: Al pa popiševa Parlament z grafiti: "Na pomoč, vlada! Dolčas mi je, vlada ..."

TONI: Danes pa maš domišljijo, ni kej.

OLI PRIŠT: Če maš boljšo idejo, povej.

TONI: Rad bi, da ... da se neki ful dogaja ... neki tko, nenavadnga ...

OLI PRIŠT: Kaj pa, če en od naju pokliče na šolo, se predstavi kot šef policije in reče, da so naju ugrabil?

TONI: In kva boš mel od tega?

OLI PRIŠT: Vsi bodo govorili o nama. Bova slavna.

TONI: In ko bodo zvedel, da naju niso ugrabili, bova še bolj slavna, a ne? Cepec ...

OLI PRIŠT: Bova rekla, da se je nekdo zajebaval na najin račun. Konec koncev je bistveno, da govorijo o nama ...

TONI: Daj, ne ga srat ... Mečeš sam neke bedarije ...

OLI PRIŠT: Zakaj ne, zakaj ne?

TONI: Ni fora, kapiraš, ni fora ... Čeprav ... ni slabo ... Mislm to, bit slaven, to ni slabo. To je ideja.

OLI PRIŠT: Ideja je, ampak ni realna.

TONI: Kva ni realna, kva ni realna. Treba je samo naredit neki, da vsi govorijo o teb, in to je to ...

OLI PRIŠT: Pobijeva en razred in par učiteljev v šoli in vsi bodo res govorili o nama. Kva pa, pizda, poglej kva se dogaja v Ameriki!

TONI: Jebala te Amerika v glavo, kreten!

OLI PRIŠT: Zakaj ne?!

TONI: Zato, kr tuki ni Amerika, kreten.

OLI PRIŠT: Kva pa, če ni Amerika, stari. Zakaj, zakaj ne, pizda?

TONI: Zato ker so drugi to že stokrat nardil.

OLI PRIŠT: Al pa loh se potegujeva za kak rekord.

TONI: Ti si sam po seb en rekord, teb se sploh ni treba potegovat za rekord ...

OLI PRIŠT: Treba je najt neko pravo idejo.

TONI: Zdaj pa si odkril Ameriko ...

OLI PRIŠT: Neko noro idejo.

TONI: Čaki ... čaki ... stani malo ... sam govoriš, ne morem sploh prit do svojih misli ... čaki ... že vem ...

OLI PRIŠT: Kaj, bova slavna?

TONI: Bova odprla hišo norih idej.

OLI PRIŠT: Kakšno hišo?

TONI: Eni majo res nore ideje. Zakaj jih ne bi povabila v to našo hišo norih idej.

OLI PRIŠT: Kje pa maš dnar za hišo, kdo ti bo dal dnar za hišo ... a si ti nor al kaj ...

TONI: Kako ne kapiraš, kreten. Na FaceBooku bova odprla stran "Hiša norih idej" ... Folk bo pisal, pošiljal ideje, pol pa izbereva najbolj noro in jo nardiva, kva pa ...

OLI PRIŠT: In zakaj bi pisali in oddali te svoje nore ideje, sej niso nori.

TONI: Sej folk ne bo to delal tko, za dnar ... bo pisal tko, za zabavo ... kr eni to že majo ... tko, pač majo, no ... loh pa da ne ... pa kva tuki ne štekaš ... kva kompliciraš ... folk je pač, tko ... veš, kaj vse pišejo ... to, kr je ... če pa ne bo, ne bo ... nekaj pa ziher bo ... ene stvari se tko ... kr tko ... zgodijo ...

Vstopi Betka.

BETKA: *Don't change anything about yourself to impress others. If they don't like you, who gives a fuck? ... Don't change anything about yourself to impress others. If they don't like you, who gives a fuck? ... Don't change anything about yourself to impress others. If they don't like you, who gives a fuck? ...*

OLIPRIŠT: Si pogoltnla iPod, al kaj?

BETKA: Ti kaj odpojem, stari?

OLI PRIŠT: Kaj pa bi pela?

BETKA: Po želji, stari.

OLI PRIŠT: Kaj znaš?

BETKA: Vse. Vse znam u nulo, stari. Ni pa zastonj, veš.

OLI PRIŠT: Ti plačam, *no problem* ...

BETKA: S čem pa?

OLI PRIŠT: Z dnarjem, ne ...

BETKA: V poštev pride samo trda valuta.

OLI PRIŠT: Prav, trda ... ni problema ... trda, trda ...

BETKA: Povej, slišim.

OLI PRIŠT: Kako si kej?

BETKA: Kaj te zanima, kr povej. Pa ne mencat k muca okrog vrele kaše. Povej ...

OLI PRIŠT: Nč, kako si kj?

BETKA: Greva na drink?

TONI: Ne. Zdaj ne ...

BETKA: Jz vaju vabim.

TONI: Zdaj ne, sm reku.

BETKA: Kva pa počneta, da nimata časa za drink?

OLI PRIŠT: Toni hoče odpret hišo norih idej. Na Facebooku bo objavo razpis za najbolj noro idejo na svetu. Zatem bova izbrala najbolj noro in jo bova nardila ...

BETKA: Men se zdi, da je najbolj nora ideja, da te nekdo vabi na drink in da ti zavrneš, ne da bi mel noro dober razlog za to ...

OLI PRIŠT: Men se tud zdi to najbolj nora ideja ...

TONI: Daj, ne ga srat, Prišt, no ...

OLI PRIŠT: Pust ga, dans je tečen za popizdit ...

BETKA: Na spletu maš en kp norih idej, kva boš odpiral hišo ...

TONI: Kje maš na spletu, kje? ...

BETKA: Veš kok jih je, celo morje, pizda: "očistimo planet v enem dnevu", "podarite stare obleke", "podarite igrače", "darujmo knjigo", "darujmo svojo staro mamo, teto, sestro, brata" ... kva jaz vem, kva ...

TONI: Ma daj, odjebi ... Kva se tuki neki delaš pametno ...

BETKA: "Objemi čim več ljudi v enem dnevu", "nasmehni se vsakemu, ki gre mimo", pol pa še pridejo tiste najbolj butaste: "varčujmo z elektriko", "posadimo drevo", "darujmo kri" ... Stvar je pa čist preprosta: loh si zmisliš neko dobro sporočilo in ga pošlješ, da kroži po spletu ...

TONI: Kako da kroži, madonca, kako naj kroži, kva se pa spet zmišljuješ ...

BETKA: Veš tisto: "pošlji sporočilo več ljudem in se ti bo zgodilo nekej lepga, če ga izbrišeš, te čaka nesreča" ... nekaj tacga, kva jaz vem kva ... tko, mislm, saj veš, kako se pošiljajo tista sporočila, no ... To je *ajnföh* ideja, ki loh špila ...

TONI: No, pa daj, razlož, kakšna sporočila, kako loh to špila?

BETKA: Taka, frendli sporočila, miroljubna, *positive vibration* ...

TONI: Nimaš pojma ...

OLI PRIŠT: Ja, ti pa ga maš ...

TONI: Daj, tih bod, Prišt, kva se ti umešavaš ... Pober se že ...

BETKA: "Prosila sem boga za rožo in dal mi je vrt, prosila sem boga za drevo in dal mi je gozd. Prosila sem boga za angela in dal mi je tebe."

OLIPRIŠT: Vau, Betka, če boš tko nadaljevala, to bo loh nevarn, pizda.

BETKA: Ustavi me s poljubom, če se upaš, Oli Prišt.

TONI: Sranje. To je čist navadno sranje. To sploh ni nobena ideja. Hočem originalno idejo, pizda, nočem ponavljat stara jajca ...

BETKA: Kaj pa če nimaš originalne ideje?

TONI: Nočem bit le faca v množici, pizda, hočem zakričat, da me vsi slišijo ...

OLIPRIŠT: In se ti režijo ...

BETKA: *And ain't gonna be just a face in the crowd. You're gonna hear my voice when I shout it out loud ...*

OLIPRIŠT: Vau, Betka ... Ti si pa res pogoltnila iPod.

BETKA: Veš da sm, stari. Ampak to te bo stalo, tko da veš ...

OLIPRIŠT: Katera skupina je to že pela ...

BETKA: *So baby don't feel the pain and smile back ...*

TONI: Oba sta tko otročja ... tko bebava, za popizdit ...

BETKA: Zakaj pa ne bi bla otročja? ... Saj sva otroka – froca – saj eni tko pravijo ... Teb pa priporočam popoldanski obisk šolske pedagoginje, moj advajs je, da jo obiščeš čim prej ...

OLIPRIŠT: Tud jz sm bil enkrat pr njej ... ej, kul baba, res kul ...

TONI: Kul ti je zato, ker ma kul dekolte, to je teb kul. Itak jo nisi nč razumu ...

OLIPRIŠT: Kul je zato, ker je kul, kreten ...

BETKA: Kaj ti je govorila?

OLI: Najbolj pametne stvari *ever* ...

BETKA: Zna pa ful zatežit, to je res. Enkrat mi je cel popoldan nakladala, sto na uro ga je srjala. "Vse, kar počneš, vzemi za dobro in za nekaj, kar počneš z namenom, da se osrečiš. Bodi nasmejana, samozavestna, vztrajna, pozitivna in nekaj posebnega. Takšna boš za okolico privlačna kot magnet. Pozitivne misli privabljajo vse dobro in lepo."

OLIPRIŠT: Ja, tud men je neki tacga govorila. Mislm tole, neki o ... kva je že ... kako je že rekla? – “Moč pozitivnega mišljenja je zakon ... O sebi misli le najboljše in se zavedaj svoje vrednosti.”

BETKA: “Ne pozabi na besede: 'Jaz zmorem vse'!”

TONI: Ja, drek zmoreš, pizda ...

BETKA IN OLI PRIŠT: “Ne boš uspel/-a tako, da boš posnemal/-a druge in želel/-a biti nekdo drug. Uspel/-a boš takrat, ko boš uporabil/-a svoje talente ...”

TONI: In svojo pičko ...

BETKA: Kva si reku, kva? Ej, Toni, zdaj te mam zadost. Tko te bom vžagala, veš ... sam če mi še enkrat zineš ... sam še enkrat ...

OLIPRIŠT: Daj, pust ga, Betka, dans je poosebljena slaba volja. Ti pa pejt k uni pedagoginji in vprašaj jo o tisti tvoji hiši norih idej. Ziher ti bo rekla: “Če ne uspeš prvič, poskusi drugič in vedno znova. Nikoli ne obupaj! Le vztrajni zmagujejo! Bodi fajter.”

TONI: Ja, izpadeš pa itak kreten ...

OLIPRIŠT: A loh daš mir, no ...

TONI: Daj me pust pr mir, no ...

BETKA: “Najlepše stvari se zgodijo, ko jih najmanj pričakuješ.”

Vstopi sključen Starček v karirastih copatih; komaj premika noge; v roki ima belo plastično vrečko.

STARČEK: A je prejle morbit šel mimo en gospod z brado, prosim? Ne prevelik, tud ne premajhen, tak navaden, pa ne preveč star ... Z brado, kr močno brado ... Zmenila sva se, da se dobiva tukaj ... da bo ... mislim, tak moški, zrelih let, pa siv, tud brada siva, pa čevlji, mislim, nekaj takega ... Fejst gospod ... Ja, pa nč, pol pa nč, no ... Kako pa se pride na Kalvarijo od tukaj? ... To je Marburg, ne? Zdaj pa ne vem, a sva se zmenila za tukej al ne ... Saj sem skoz hodil po desni ... Kdo bi vedel ... Tja bi pa kar šlo ... morbit ... vseeno, no ...

Starček odide.

BETKA: Ta je pa ziher zbežu iz sanatorija ... Kva pa je sloh reku?

OLI PRIŠT: Betka, a b ti zdej kej zapela?

TONI: Kva pa ti skoz rineš, pust žensko pr mir.

OLI PRIŠT: Ej, stari zdej pa res težiš sto na uro.

TONI: Reku sem samo, da pust žensko pr mir.

OLI PRIŠT: Tud ti mene pust pr mir, pizda.

TONI: Kaj skoz težiš ...

OLI PRIŠT: Ti težiš, pizda.

TONI: A boš že zaprl ta tvoj gobec ...

OLI PRIŠT: Zapri ga ti, pizda.

TONI: Ej, sam mi še eno zin, Prišt, te bom tko ...

OLI PRIŠT: No, kr dej, pizda, kr dej, če si frajer, kr dej ...

BETKA: Dajta mir, no, fanta ... Oli, Oli, nehi, no ...

TONI: Prišt, te bom tko na gobec ...

OLI PRIŠT: Kr dej, pizda, če maš jajca, kr dej ...

TONI: A jih ti maš, a jih ti maš, kreten ...

Toni in Oli Prišt se začneta prerivati. Vstopi trinajstletna punčka, Tamala, vsa je krvava ... Se zgrudi na tla. Takoj za tem vstopi Kostja.

KOSTJA: Maš ključ od garaže?

OLI PRIŠT: Ja, mam ...

KOSTJA: Dej.

OLI PRIŠT: Mam, ampak doma ...

TONI: Kva pa je blo?

KOSTJA: Skrijte jo nekam, hitr ... Prim jo, dej ... Pel jo v garažo ...

OLI PRIŠT: Kam v garažo?

KOSTJA: Če ne v garažo, pol pa v svojo rit, pizda ...

TONI: Kva se pa dogaja?

KOSTJA: Ste padli z lune al kaj?

OLI PRIŠT: Kva je no, kva?

KOSTJA: Pejt v mesto, pa boš vidu. Če se ne vrneš, ni panike. Jutri itak ne bo šole ...

BETKA: Kdo jo je tko razjebu?

KOSTJA: Drž jo, drž jo pokonci! Jezik ji bo šel v sapnik ...

OLI PRIŠT: Padla je v nezavest ...

KOSTJA: Tamala ... ej, Tamala ... Ne mi ga srt zdaj ... vstani, stisni zobe, pizda ...

BETKA: Kaj se je zgodil, kaj? ... No, povej, Kostja! ...

KOSTJA: Koza, ne se jo dotikat ... Boli jo ...

BETKA: Fuj, kri ji teče iz ust ...

OLI PRIŠT: Kje stanuje ta punca?

KOSTJA: Pojma nimam.

TONI: Kako ji je ime?

KOSTJA: Tanja!

TONI: Katera Tanja?

KOSTJA: Tanja iz prvga letnika ...

TONI: Tamala?!!

KOSTJA: Ja, to je Tamala ...

OLI PRIŠT: Uuu, orang so jo zjebal ... Rojstna mati jo ne bi prepoznala ...

TONI: Kva si reku, kva si reku – rosna mati ...

OLI PRIŠT: Spelj se, no ... Vem, kje živi ... V blokih stanuje ... Pr Čiču ... Loh vprašam Čiča, kje točno ...

BETKA: Zakaj jo slačiš, pizda?

KOSTJA: Daj mi pulover ... Daj mi pulover, kva bulš tko butast ...

OLI PRIŠT: Zakaj?

KOSTJA: Pokrij jo ... Nihče jo ne sme videt tako ... Pa še majco ji daj čez glavo ... Pel jo, pel jo ...

TONI: Kam?

KOSTJA: Pr Čiču, kreten, pr Čiču?

BETKA: Kaj je nardila?

TONI: Sranje, ne vidiš, da je nardila sranje ... Kva sploh sprašuješ?

OLI PRIŠT: Njej so naredil sranje, ni ga nardila ona ...

TONI: Ni važn, kdo je naredu sranje, važn je, da smrdi. Pa še kako smrdi.

BETKA: Kdo jo je tko prebunkal, no, a loh saj to poveš, Kostja?

KOSTJA: Vi ste res za luno ... Kdo naj bi jo? Polcaji, pizda ... Trije ... A si zdaj zadovolna?

BETKA: Zakaj pa?

KOSTJA: Zlila je enemu bencin v fris ...

BETKA: O, šit ...

OLI PRIŠT: Fak ...

TONI: Ta je pa najebala ...

Vsi skupaj od vlečejo Tamalo neznano kam.

Vstopi Človek s klobukom. Čeprav se obraza ne vidi, lahko sklepamo, da je moški zrelih let. Izpod klobuka mu štrlijo sivi lasje, ima gosto sivo brado. Videti je, kot da nekoga čaka. Pogleda na žepno uro. Prižge cigaro. Nedaleč stran se sliši zavijanje policijskih siren in rjojenje helikopterjev ...

Drugi prizor

Izjave za javnost ...

ADRIANA VAJS, 56:

Gledala sva novice in postalo nama je slabo. Ne razumeva, kaj jo je obsedlo: je odlična učenka, dobra športnica in obetavna pevka. Vsaka beseda je odveč, svoje otroke sva vedno učila, kaj je prav in kaj narobe. V teh nemirih so ljudje ostali brez služb, brez premoženja, bile so celo smrtne žrtve ... Storila sva, kar nama je narekovala vest. Seveda si ne želiva, da bi hči končala v zaporu, bilo je veliko solza, ko so jo odpeljali policisti, toda če bi se kdaj zgodilo še kaj takega, bi ravnala enako.

TAMALA, 13:

Ime mi je Tanja Vajs. Stara sem 13 let. Ženska, ki je govorila pred mano, je moja mati. Tako je razburjena in zmedena, da je celo pozabila povedati, kako ji je ime. Piše se Adriana Vajs, stara je 56 let al neki tacga. Drugače sem ambasadorica športa. Vse, kar lahko rečem, je to, da je to najboljši dan v mojem življenju. Prav to sem rekla svojim prijateljem, potem ko sem v okno službenga beemveja vrgla opeko in se z gradbenim materialom lotila Mobitelove prodajalne. Obtožbe, da sem ukradla dva mobilna telefona, razbijala policijsko patruljo in bila udeležena v neredih, ne držijo.

SPOMENKA HRABAR, šolska pedagoginja, sociologinja in publicistka, 59:

Pa razmišljam, če bo življenje še kdaj prisebno! Problemi ne marajo komentatorskega vakuumu. Razlogi za izgrede, ropanje in požiganje naj bi bili vse mogoče, od zasvojenosti s socialnimi transferji v delu družbe, razkroja klasične družine, socialne izključenosti, izostrenega materializma in pohlepa

pa do liberalne socialne dogmatike, vloge mladoletnih tolup, polkriminalnega lumpenproletarstva in domnevne neizsledljivosti sporočil, ki so si jih (predvsem mladi) izgretniki pošiljali prek FaceBooka. Prvostopenjska sodišča so začela delati s polno paro in cele noči: med (doslej) 371 ovadenimi v prestolnici so bili tako grafični oblikovalec kot vojaški rekrut, tako enajstletni fant (ki je priznal, da je ukradel smetnjak) kot asistent v razredu in hči milijonarjev. Določeni deli naše družbe niso samo zlomljeni, ampak so, resnici na ljubo, bolni. Premier je prekinil dopust v Toskani in se v torek zjutraj vrnil. Mar to ne govori, da je stvar akutna? Še v ponedeljek popoldne so trdili, da bo ostal na dopustu, potem pa da so se razmere občutno poslabšale. Podobno je ugotovil tudi župan, ki se mu je še v nedeljo zdelo čisto dovolj, da je v stiku z mestno hišo po telefonu, a se je potem vseeno vrnil iz Kanade, kjer je bil na počitnicah. In zakaj? Zato, ker je v zraku takrat že zelo dišalo po mogočem volilnem porazu na županskih volitvah prihodnje leto! Počitnice je prekinil tudi voditelj liberalne stranke. Delni zaključni račun minulega, res nadrealnega poletnega tedna: tragične smrti, šok, globoke družbene rane, velika gmotna škoda, naj omenim samo 731 požganih avtomobilov ... več kot 200 razbitih izložb ... požig banke in ne nazadnje, trinajstletnega ovađenca. Dva videoposnetka sta v resnici pokazala vse, kar je najslabše in najboljše v tem mestu. Najslabše? Skupina najstnikov na parkirišču, ki je ranjenemu malezijskemu študentu (ki je prišel na našo univerzo preko programa Erasmus) najprej pomagala na noge, se pretvarjala, da jo zanj skrbi, vmes pa mu je nekdo odprl nahrbtnik in ga oropal. In najboljše? Starejša gospa po imenu Slavica Kozmos, ki je krepko in sočno napadla izgretnike pred magistratom z besedami ...

SLAVICA KOZMOS, upokojenka, 86:

Zakaj požigate trgovine, za katere so ljudje trdo delali? Samo zato, da lahko govorite, da se borite? Za tistega zafukanega tipa, ki je bil ubit na Fužinah, naj bi šlo, ne pa za ropanje. Če se hočemo boriti za cilj, potem se dajmo boriti za cilj. Ste me pa res razpičkali, banda hudičeva. Sram me je, da sem iz tega mesta. Sram me je, da imam na grbi toliko let, celih 86, celih osem križev nosim na grbi, in me je sram, da sem del tega časa in mesta, da sem del te družbe. Kje vam je pamet? Kje vam je modrost? Samo trgovine hočete izropati in ukrasti teniske, tatovi umazani.

SPOMENKA HRABAR, šolska pedagoginja, sociologinja in publicistka, 59: Temu, v bistvu, ni mogoče nič dodati. Sem Spomenka Hrabar, šolska pedagoginja, sociologinja in publicistka. Hvala.

LIAM HRIBAR, mesar, 41:

Čisto prav jim bodi! Šmrkavec 16-letni brezobrazni upam, da dosmrtno dobi. Niti predstavljam si ne, da bi lahko 68-letnega dedija udaril ... Ona dva, ki pa sta pozivala k nekim nemirom, prek FaceBooka, al kva že, pa tut zapret za lep čas ... Se tile izgredi niso bili itak nč kaj drugega kot skupno pijančevanje pa uničevanje lastnine ljudem, ki so pa resnično brez denarja. Samo ta teden so v mestu zažgali 899 vozil. Samo v ponedeljek ponoči je zgorelo 15 vozil, med njimi trije beemveji, en audi in še trije mercedesi. Mislim, kateri normalni delovni človek pa ima še čas hoditi okoli in razbijati avte nedolžnih ljudi in govoriti, da so prisiljeni to delati zaradi tako slabega stanja v državi. Mularija ne spoštuje tistega, kar ima, delajo se "boge in revne" ... A za drogo in alkohol ima pa vsak po "čudežu" denar? Po cele noči samo pijejo in se derejo ... Mah ... Tud mi smo bili mladi, tud mi smo meli svoje vizije, želje, sanje, pa nismo smeli rečt "bu" ... Ne pa tole danes ...

STARČEK, 99:

A je prejle morbit šel mimo en gospod z brado, prosim? Ne prevelik, tud ne premajhen, tak navaden, pa ne preveč star ... Z brado, kr močno brado ... Zmenila sva se, da se dobiva tukaj ... da bo ... mislim, tak moški, zrelih let, pa siv, tud brada siva, pa čevlji, mislim, nekaj takega ... Fejst gospod ... Ja, pa nč, pol pa nč, no ... Kako pa se pride na Kalvarijo od tukaj? ... To je Marburg, ne? Zdaj pa ne vem, a sva se zmenila za tukej al ne ... Saj sem skoz hodil po desni ... Kdo bi vedel ... Tja bi pa kar šlo ... morbit ... vseeno, no ...

DIMITRIJ, brezdomec z zadostno količino alkohola v sebi, 52:

Ja sej narobe je, ker ni, te pa odgovarjajo takoj, narobe je branit demokracijo, če vidiš, da ne špila, tut malo ne, demokracija je vladanje od ljudi ZA LJUDI, danes pa se vlada, oziroma elita vlada, samo ZASE, tko da ne nam prodajat buč o demokraciji, ker samga sebe smešiš. Daj en cigaret ... Zakaj pa ne kadiš? Pa kva me briga, človk božji, če ne kadiš ... Če hočeš, kadi, če nočeš, ne, delaj kr češ ... Če bi vladali za ljudi, ne bi bilo tolik brezposelnih, lačnih po svetu, vsak dan več, v bistvu. KAJ GRE NA BOLJE, al so v vseh državah sveta volili napačne ljudi, ste vse ovce, ki volite, naredile napačno raziskavo o kandidatih. Hehehe, pa kdo trdi, da je kak od predizbranih ljudi boljši za rajo, misliš, da bodo omogočili kandidaturu tistemu, ki je dober za ljudi in slab za kapital, pol si res naiven. Pa kaj na tem svetu za vruga ti danes kaže, da se kdo trudi, da bi bilo ljudem

boljše? In še to ... bi rd dodal ... Saj gre v redu ... Ne meni prodajat buč, vse gre, če se hoče, gre ... kaj pa ti gledaš, če ti ni všeč, ti ni všeč ... Men tud ni, tud jaz bi rd sedel pa gledal, tam se neki dogaja, vi pa kr sedite ... Mah, vse je treba ... to kr v šus ... in adio ...

SIMONA KRALJ, študentka komunikologije, 19:

Ime mi je Simona Kralj, stara sem 19 let. Sem redna študentka FDV, študiram komunikologijo. Prvi letnik. Aaaa ... Sem proti sistemu, kakršen je, želim malo več ljubezni med vsemi ... Aaaaa ... Kaj sem še hotla ... Aaaa ... Kaj lahko še dodam ... Hm ... Pravzaprav, to je vse ...

SPOMENKA HRABAR, šolska pedagoginja, sociologinja in publicistka, 59: Citirala bom besede nekoga, ki nekaj velja, da ne bom širila teorij zarot. Gerald Celente iz ZDA si je prislužil svoj sloves kot najbolj zaupanja vredno ime v napovedovanju trendov na socialnih, podjetniških, potrošniških, okoljskih, gospodarskih, političnih in tehnoloških področjih. Celente trdi, da so izgreli od Irana do Španije na začetku svetovne vojne, katero povzročajo cena hrane, brezposelnost in neenakost. Kaj je stalnica pri vseh teh uporih? Cena hrane, ki je ves čas visoka, rekordna brezposelnost. Imate 18- do 28-letnike z univerzitetno diplomo, katera je danes nič vredna, ne morejo dobiti zaposlitve. Poglejte, kaj se je zgodilo v Egiptu, povprečne plače deset dolarjev na dan, in to, če ste delali dobro. Česa ni veliko v novicah, pa je velika novica, je tole, kaj se dogaja v Španiji. Mladina se upira. Oni vedo, kakšen je rezultat. Ti ljudje so v predhodu vsake revolucije. Zavedajo se, da glasovanje za katero koli od glavnih političnih strank v Španiji ne prinese sprememb. To je podobno, kot da bi volili člane iz Gambinove kriminalistične družine, ampak mladi želijo drugačno pot. In začeli so tam, kjer so v Egiptu nehali. Gredo na ulice in jih ne zapustijo, ker so že izgubili vse in nimajo več kaj izgubit. To so mladi, kot sem že rekla, z univerzitetno izobrazbo, v ničvrednosti, povezani z internetom, novinarstvom, vsi imajo drugo stopnjo *po bolonji* in si pridobijo vsakogar, da se njim pridruži, ker se zavedajo, da če se ne bodo borili proti stroju zdaj, jih bo stroj pometel. Ta revolucija bo poleti zajela vso Evropo, pozimi bo že globalna. Gerald Celente je še napovedal ...

PETRA ŠTRLE, študentka dramaturgije, 20:

Ja, res je. Ja. Že nekaj časa imam občutek brezperspektivnosti v državi, pa še svetovna kriza je, po mojem ... Moje težave in težave mojih vrstnikov so, da kljub izobrazbi ne dobimo službe. Pač, gre za miroljuben protest, ne

za revolucijo, in niti ne bi bilo dobro, če bi takoj kaj spremenili. Potreben je čas, da se ljudje ozavestijo, mobilizirajo in vidijo, da se da tudi tako kaj premakniti. Tukaj sem tudi, da podprem kolege na Wall Streetu, več ko nas bo govorilo v take diktafončke, bolj se nas bo slišalo. Ja pa ... zame osebno ... to je taka ... ena izkušnja, ki bi jo loh uporabla, nekoč ... tko, kot ideja ... za kak scenarij al dokumentarc al pa za ... Sam da, tko ... itak tega noben ne šteka ... al kva jaz vem ... Ja, res je. Ja.

LIAM HRIBAR, mesar, 41:

Ti otroc so nov delavski razred, so leni k fuks in razvajeni. Že petnajst let na cesti igrajo samo playstation in ni nč čudenga, da so podivjali. Njihovi starši so preveč utrujeni, da bi jih vzgajali.

PETRA ŠTRLE, študentka dramaturgije, 20:

Ne, ne ... hotla sem rečt ... Nisem utopistka in si ne domišljam, da bodo protesti veliko spremenili, sem pa tukaj, da vsaj pokažem nestrinjanje z načinom reševanja krize, s katerim bogati bogatijo, srednji sloj izginja in ostajamo samo še reveži. Ja, to je to ...

SPOMENKA HRABAR, šolska pedagoginja, sociologinja in publicistka, 59:
Leta 1516 je sir Thomas More napisal knjigo z naslovom *Utopija*. V knjigi je opisan otok, na katerem je vzpostavljena perfektna, idealna družbena ureditev. Ime knjige ali opisanega otoka je postal sinonim za idealno družbo, ki je popolna. Popolnost družbe se nanaša na sociološke, politične in moralne plati družbe. Čeprav je utopija nekaj, kar ni dosegljivo, vsaj ne v naši bližnji prihodnosti, lahko rečemo, da je utopija naša virtualna realnost. Ne pozabimo, da se je prav iz utopije porodil marsikateri dejavnik naše sedanje realne realnosti. Vsakdanje stremljenje k boljši družbi je vodilna moč naše družbe. Brez utopije ni napredka. Prva definicija utopije je: "Utopija je nekaj, kar ni mogoče ..." To definicijo lahko zavržemo, saj ni popolna ... Veliko stvari, ki so nekoč bile neuresničljive, so danes realnost. Poglejmo, kam smo prišli. Poglejmo biogenetiko, na primer ... Kaj, kaj je utopija? ... Če razmišljamo o idealnem svetu, kakšen naj bi bil po vašem? Ali pa si zastavite bolj enostavno vprašanje: "Kaj si pravzaprav želite?"

DIMITRIJ, brezdomec z zadostno količino alkohola v sebi, 52:

Kavo ... Dame in gospodje, kdo bi rad kavo? ... Jz na primer, sem za kavo ... Je še kdo za kavo? ...

LIAM HRIBAR: Jaz bi jo, z veseljem.

DIMITRIJ: Živjo, Liam, si bil med neredi tukaj?

LIAM HRIBAR: S sosedi imamo dobre odnose.

DIMITRIJ: Si delal, kaj?

LIAM HRIBAR: Ne, opoldne sem zaprl in vse skupaj spremljal po poročilih.

DIMITRIJ: Štala, kaj?

LIAM HRIBAR: Totalna, ej, totalna ...

DIMITRIJ: Drugač, kako ti kj gre?

LIAM HRIBAR: Zažgali so mi avto.

DIMITRIJ: A res?

LIAM HRIBAR: Ja res ...

DIMITRIJ: Sranje.

LIAM HRIBAR: Nič hudega, saj bo zavarovalnica pokrila škodo. Naj živijo nemiri!

DIMITRIJ: Naj živijo! A greva kaj spit?

LIAM HRIBAR: Daj, greva ... Kaj bi rad spil, Dimitrij?

DIMITRIJ, *brezdomec z zadostno količino alkohola v sebi*, 52:
Kavo ... Dame in gospodje, kdo bi rad kavo? ...

STARČEK, 99:

A ve kdo, kako se pride na Kalvarijo od tukaj? Saj je to Marburg, ne? ... Zdaj pa ne vem, a sva se zmenila za tukaj al ne ... Saj sem skoz hodil po desni ... Kdo bi vedel ... Tja bi pa kar šlo ... morbit ... vseeno, no ...

Tretji prizor **Hočem, da ...**

SONJA: Hočem da moja starša ne skrbita zame.
Hočem, da tastari dobi službo.
Hočem, da tastara odpre svoj frizerski salon.
Hočem, da sta ful zaposlena, da ju čim mn vidim.
Hočem, da oči kupi limuzino in da svojega brata, direktorja
Snage, povab na drink.
Hočem, da ma mami tud svoj avto, pink barve.
Hočem, da končam zajebano šolo.
Hočem, da se mi ni treba piflat.
Hočem, da imamo štirisobno stanovanje.
Hočem, da imam svojo sobo in da nihče ne vstopi vanjo.
Hočem, da imam vodno posteljo, sredi sobe, tako kt jo ma tastari
od Timija.
Hočem, da imam kolo, motor in rolerje.

BETKA: Hočem palačinke z nutelo.
Hočem, da si pobarvam lase vijolično in zeleno.
Hočem, da imam svoje stanovanje ... mansardno ... na vrhu bloka.
Hočem, da imam počitnice vsaj dvakrat na leto.

KETI: Hočem, da si privoščim vsako knjigo ...
In časopis ...
In revijo ...
In strip ...
In najnovejšo igrco, ki se mi dopade ...
Hočem zastonj internet ...
Hočem prost dostop do arhivov,
do vseh knjig,
bazenov,
parkov,
teniških igrišč
in
hočem prost vstop v
muzeje,
jezikovne, športne in glasbene šole,
in ne nazadnje vstop v največji svet savn.
Kaj še hočem? ...

OLI PRIŠT: Hočem, da se ta trenutek napokam kruha, namazanga s tomi majonezo in pašteto, zravn pa še ocvrte klobase s čebulo ...

TAMALA: Hočem, da so
elektrika
voda
kurjava
šolanje
in
zdravstvena oskrba
zastonj.

TIMI: Hočem, da je kurčeva hrana zastonj.

SAMIR: Hočem, da se ljudje spoštujejo med seboj.
Hočem, da ljudje imajo več časa zase,
da berejo,
smučajo,
plavajo,
jahajo,
da se zabavajo,
da sadijo rože,
da poslušajo glasbo,
da hodijo na predstave, filmske projekcije in koncerte,
da majo čebele in proizvajajo med ...
in mladi sir,
kozji.

KOSTJA: Nočem bit lol.
Nočem bit lačen.
Nočem bit nepotešen.
Nočem bit butast.
Nočem bit neizobražen, zarukan kmet.
Nočem bit provincialni zapečkar.
Nočem bit malomeščanska pizda, pizdek in pizdun.
Nočem bit dolgočasen kot štrudl.
Nočem bit zagaman vladni uslužbenec.
Nočem bit ljubljanska srajca.
Nočem bit Janez, Joško, Jure.

KETI: Nočem bit Urška, Metka, Jožica.

TIMI: Hočem bit pička.
Hočem denar.
Hočem razkošje.
Hočem lizanje.
Hočem zapoprane koktajle.
Hočem torte s čilijem.
Hočem lamburgini.
Hočem blond bejbo.
Hočem mišice.
Hočem tatu na levi roki.

BETKA: Hočem bit Sandra Melninčenko.
Hočem se poročiti z bogatim Rusom.
Hočem, da mi bogat Rus kupi otok na Bermudih.
Hočem, da zame izgradi najdaljšo plovilko, ki jo imenujejo
Betka al 1A.
Hočem, da mi kupi penthaus za trinajst milijonov s pogledom
na Central Park.
Hočem, da mi podari letalo z bazenom ob kokpitu.
Hočem, da potujem po celem svetu.
Hočem bit diva.

SAMIR: Hočem, hočem ...
Da ljudje sedijo sproščeno po kavarnah.
In se lepo pogovarjajo
o lepih stvareh
nasmejani
omamljeni
od lepih barv in
vonjav.
Hočem, da ljudje imajo prost dostop do javnih vecejev.

TAMALA:
Hočem, da vsi sedijo sproščeno po kavarnicah.
Pijejo kavo al nek drink.
Gledajo tekme.
Pojejo.
Se režijo.
In pozdravljajo.

Mahajo
prekooceanski ladji,
ki zapušča pristanišče.
In da prekooceanska ladja pozdravlja tiste na obali,
pozdravlja z zvokom močne sirene
in medtem debela upokojena skodrana Angležinja joče na
palubi
in si privošči še eno porcijo
fish & chips
in odpluje s prekooceansko ladjo
v pizdo materino.

OLI PRIŠT: Hočem, da folk fotografira trenutke sreče.
Hočem, da se po mestu širi vonj po dobri hrani.
Hočem, da cvetijo oljke, limonovci, mangovci in ananasi.
Hočem, da zrak diši po cimetu in vaniliji.

SAMIR: Hočem, da vsak človek na svetu ima suhe čevlje.
Hočem, da vsa pisma prispejo pravočasno.
Hočem, da vsak gre v čisto, mlečno mlačno posteljo.
Mir.
Lepota.

TIMI: In fuk.

Četrti prizor

Vaja ...

SONJA: Ej stara, ne morem več! A me ti razumeš? Ne morem več. Celo življenje te poslušam, pizda. Celo življenje mi šopaš možgane. Teška si, k svinc, kurba. Kako naj ti vcepim v to tvojo plesnivo bučo, da tvoj lajf je tvoj, pusti mojga pr mir. Kar si nardila, si nardila. Tvoja stvar. Pika. Skoz drezaš vame. Pust me že enkrat. Pust mi dihat, pizda, pust me živet. Ne bom špilala tvojga kretena. Imaš fotra na raspolago. Sama si ga izbrala. Tud on je tebe izbral. Kdo ti je zdej kriv, da si se poročila s prvim. Srečala si prvega in je zate že bil heroj. Jaz te nisem silila, da me spraviš na ta svet. Kdo ti je zdej kriv, da sem taka, kot sem, pizda. (*Plane v jok.*) Sam solze loh spravš iz mene. In ti boš men govorila o ljubezni. In ti boš men govorila o "moralnih vrednotah". Če ti je Tatjana tko všeč, si jo posvoji,

pizda. Mene loh pozabiš, se mi odrečeš, če češ, kva me briga ... Itak se ne štekava. Ne štekam jz tebe, ne štekaš ti mene. Koji kurac. Ne kapiram, ne kapiram, kaj sploh hočeš od mene. Ne sfolgam več. Zadnjo možgansko celico si mi izpila. Špam živce, da ne bi ponorela, pa ti je uspelo, kurba, ti je uspelo, da si mi zadnji nerv strgala. Pa ne vem, kdo je tuki nor. Najraje bi se vrgla čez okno. Ne morem vas več gledat. Ne morem vas več poslušat. Počutim se, k da bi bla v trugi, k da mi je cel lajf minil. A si me ti kdaj vprašala, kako mi je, kaj mislim, o čem razmišljam? Kaj me brigajo vaši starši. Spoštovanje. A si spoštovanja potrebna? A si se kdaj vprašala, a si spoštovanja vredna? Nisi. Nisi se vprašala. Itak. Tud če bi se vprašala, nisi ga vredna. Še enga razgovora nisi vredna. Ene besedice nisi vredna. Škoda zraka, ki ga odžiraš. Še pogled nate je žalitev za oči. Če sem ga spila, sem ga spila. In če hočem, se ga bom nalila, do bruhanja. Koji kurac. In ne bom kave pila. Zakaj? Zakaj? Te zanima, zakaj? Zato, ker se nočem streznit. In če mi samo še enkrat omeniš to Tatjano, bom dvignila vse v luft. Mej jo rada, tvoja stvar. Jz jo nočem videt. Pička nenasitna, potratna, s tabo je cigu-migu, jz pa jo prijazno vprašam: "Ej, Tanjči, kok ti plačajo na uro?" Ona pa men': "Normalno. Kot vsem, tudi meni, normalno." Kaj mi skriva, pizda, če je poštena, če je tko fina, kaj mi skriva, da so ji povišali za trideset procentov. Misli, da jz ne vem. Eto ti njeno poštenost, iskrenost, odprtost. Zlila mi je rdeč vin na rekle in kje pa, da reče: "Dej, jz ti ga nesem v čistilnico. Jz sem zajebala, jz ti ga bom nesla." Še oprosti ni rekla. Joškarca pofukana. Malomeščanka zajebana. Ja, tud kadila sem, pa kaj. Kadila sem v sobi. Če je to moja soba, se loh userjem sredi sobe. Teb ni treba prhajati not. Kdo te je sploh vabu? Kdo ti je dovolu, da mi stikaš po sobi. Pravica najstnikov do zasebnosti je pomembnejša od pravice staršev, da vedo. Zin proti, če smeš, kurba. In če hočem kaditi v svoji sobi, bom kadila. In ne bom nč luftala. In se bom umila in oprala takrt, ko bo men pasal. In če hočem navijati glasbo, bom navijala. Nisem jz kriva, da živimo v stanovanju, ki ma stene iz kartona. Tud men ne paše poslušati to vašo govejo musko. Če pa me ne morš več prenašati, me loh zabrišeš na cesto. Dej, kaj čakaš. A me boš še prenašala, kurba? A? A me boš še prenašala? ... A-a-a ...

KETI: Imej jajc...

SONJA: Že vem, že vem ... Imej jajc, pa me vrž na cesto ... Z veseljem, stara, grem na cesto ... A-a-a ... Z veseljem, stara ... A-a-a ...

KETI: ... se ti odrečem ...

SONJA: Se ti odrečem. A misliš, da mi kaj pomeni ta tvoj “topli dom”? Vtakni si ga v rit. Najraje se vržem v mrzlo reko, a-a-a ...

KETI: ... kot da bi ostala v tem tvojem toplem domu.

SONJA: ... kot da bi ostala v tem tvojem toplem domu. Svoje svobode se ne bom odrekla ...

KETI: Rajš sm lačna, žejna, bolna, shirana ...

SONJA: ... ne boš ti men uničvala moj lajf ...

KETI: ... in duh.

SONJA: In duh. Iz mene si naredila brezčutno ... a-a-a ...

KETI: ... dvo...

SONJA: Dvoživko. Ne bom ...

KETI: Ne bom dovolila, da bi postala suha veja ...

SONJA: Ne vem, ne vem. Od tuki naprej ne vem ...

KETI: Pa to zadnje je najbolj pomembno, stara ... Iz mene si naredila brezčutno dvoživko, ne bom dovolila, da bi postala suha veja, kot si ti. Poglej se v ogledalo in ti bo obraz povedel vse, vse, kaj si. Nč si, te ni več, sprana si, brez duha, brez življenja, brez ničesar. Zrak si, ki zatohlo spominja na bivše čase, ki so vredni pozabe ...

SONJA: To je vse?

KETI: Ja. Saj znaš.

SONJA: Zadnje vrstice še ne znam ... Ne morem se jih naučit ... Tuki sva ga zasrala, preveč komplicirava ...

KETI: Loh mal improviziraš ...

SONJA: Ni panike, se bom naučila.

KETI: Greva še enkrat?

SONJA: OK, sam me pust, da se sama spomnim ... Jz ti bom dala znak, kdaj mi loh poveš.

KETI: Od kje greva?

SONJA: Daj, od "Zlila mi je rdeč vin na rekle ..."

KETI: Daj ...

SONJA: Zlila mi je rdeč vin na rekle in kje pa, da reče: "Dej, jz ti ga nesem v čistilnico. Jz sem zajebala, jz ti ga bom nesla." Še oprost ni rekla. Joškarca pofukana. Malomeščanka zajebana. Ja, tud kadila sem, pa kaj. Kadila sem v sobi. Če je to moja soba, se loh userjem sredi sobe. Teb ni treba prhajati not. Kdo te je sploh vabu? Kdo ti je dovolu, da mi stikaš po sobi. Pravica najstnikov do zasebnosti je pomembnejša od pravice staršev, da vedo. Zin proti, če smeš, kurba. In če hočem kaditi v svoji sobi, bom kadila.

Vstopi CEDEVITA.

CEDEVITA: Če boš kadila, kad neki bolj kakovostnga, srčk. Mn nevarno je ... O, še obisk maš, micika ...

KETI: Pozdravljena, gospe Cedevida.

CEDEVITA: Pozdravljena, Ket. Kaj je punc, kaj sta zdej tih? Nč vas ne bom motila.

SONJA: Danes si pa zgodnja.

CEDEVITA: Kaj, motim?

Cedevida gre v kopalnico in nataka vodo v banjo.

SONJA: Ne, samo vprašala sem, ali ne bi zdaj morala biti v službi?

Cedevida pride iz kopalnice.

CEDEVITA: Saj vidiš sončka, da sem doma. Ampak takoj grem na pot. Prišla sem po stvari ... se bom skopala ... in grem.

SONJA: Kdaj prideš nazaj?

CEDEVITA: V petek zvečer al v soboto zjutraj. Si kosila?

SONJA: Ja ...

CEDEVITA: Kaj si jedla?

SONJA: Nona je pustila ...

CEDEVITA: Kaj?

SONJA: Mah, tm neki ...

CEDEVITA: Prav ...

SONJA: Srečno pot.

CEDEVITA: Saj ne grem takoj, srček. Zdaj se grem kopat ...

SONJA: Ah, mami, to ti rečem za vsak slučaj, če greva midve prej ...

CEDEVITA: Prav, prav. Pa ne pozab mi pipnit na mobilko.

SONJA: Zmenjen.

CEDEVITA: Postrež sošolko s kakšno pijačko.

SONJA: Prav, bom ...

CEDEVITA: Vzamta kakšno sadje, rabta vitaminčke ...

SONJA: Okej, pejt se kopat, mami ...

CEDEVITA: Drugač, je vse v redu?

SONJA: Vse pet, mami.

CEDEVITA: Prav ...

KETI: Kako vam kej gre v službi, gospa Cedevita?

CEDEVITA: Odlično, odlično, srček. Hvala. Kako so pa tvoji, Ketí?

KETI: V redu, v redu ... fajn ... kr gre ...

CEDEVITA: A je Robi zdej v redu?

KETI: Ja, super je ... zdej je v redu ... žre kt da b mel trakuljo ...

CEDEVITA: Prav. Pozdravi doma, srček.

KETI: Prav, bom. Hvala ...

CEDEVITA: Pa pazi na tole mojo mucico ... Včasih se zna kr ...

SONJA: Ah mami, daj nooo ...

KETI: Prav, bom.

Cedevita poljubi Sonjo na lase. Gre v kopalnico. Iz kopalnice se sliši glasba. Cedevita zelo na glas ...

CEDEVITA: Sonjči, poklič Marjana, da te pelje danes popoldne.

SONJA: OK, mami ...

CEDEVITA: Povej mu, da sem mu našla podstavke ...

SONJA: Kakšne podstavke, mami?

CEDEVITA: Ti mu samo povej, da sem mu jih našla, on že ve kakšne ... Tiste zelene.

SONJA: Prav, mami.

CEDEVITA: Mu boš povedala?

SONJA: Mu bom, mami.

CEDEVITA: Mu boš?

SONJA: Saj sem rekla, da bom! Ja, ja, ja, bom ... (*Tiše.*) Kako mi gre na živce ta ženska ...

CEDEVITA: Ne slišim, srček. Zarad vode, ne slišim ...

SONJA: Rekla sem, da bom ... Rekla mu bom: "Marjan, mami ti je našla tiste zelene podstavke," to mu bom rekla ... OK? ... Rekla mu bom, da si mu našla tiste podstavke ... zelene ... prav?

CEDEVITA: Prav, prav, srček ... v redu, v redu ...

Keti vstane in gre proti kopalnici. Odpre vrata.

KETI: Gospa Cedevida, jz jo bom spomnila, da pove Marjanu o zelenih podstavkih ... Nč ne skrbite, jz jo bom spomnila ...

Keti vstopi v kopalnico. Zapre vrata za seboj. Sonja začudeno gleda, vendar hladno. Iz kopalnice se sliši, kot da bi nekaj štrbunknilo v vodo. Glasba preneha. Iz kopalnice izstopi Keti. Zapre vrata za seboj. Gre do Cedevitine torbice. Odpre denarnico. Prešteva denar ...

KETI: Do Benetk komot greva s tem ... Tuki je pa še tole ... Veš pin? ...

SONJA: Vem, kje ma tisto ... listek ...

Sonja iz predala vzame listek.

KETI: Ej, veš kaj?

SONJA: A?

KETI: Ne bo se ti treba učit ...

SONJA: Kaj?

KETI: "Zlila mi je rdeč vin na rekle ..."

SONJA: Mah škoda, da sem se tko piflala ...

Peti prizor **Za deset centov ...**

STARČEK: ... Ne prevelik, tudi ne premajhen, tak navaden, pa ne preveč star ... Z brado ... Kar močno brado ... Zmenila sva se, da se dobiva tukaj ... da bo ... mislim ... tak moški, zrelih let, pa siv ... tudi brada siva ... nekaj takega ... Fejst gospod ...

DIMITRIJ: A ti loh povem neki ... Za deset centov ... posluši: Vojak za 1000 evrov reskira življenje. Gasilec za 800 evrov rešuje življenje. Učitelj

za 900 evrov pripravlja ljudi na življenje. Zdravnik za 1500 evrov zdravi ljudi. Politik pa za 5000 evrov vsem zjebe življenje.

Dimitrij se smeji svojemu vicu. Starček se ne smeji, vendar mu da kovanec.

Blondinka sreča drugo blondinko in ji reče: "Ej, živjo! Jaz sem blondinka, kaj pa ti?" Druga blondinka odgovori: "Tudi jaz sem blondinka. Nisem vedela, da obstaja še ena blondinka." Prva blondinka odvrne: "Tudi jaz nisem vedela. Katera od naju je prava?"

Dimitrij se smeji svojemu vicu. Starček se ne smeji, vendar mu da kovanec.

Bili so некоč trije vici. Prvi je živel v mestu, drugi je živel na neki kmetiji, tam nekje na Dolenjskem al pa v Perziji, in tretji vic je živel v gozdu, vendar se je izgubil ...

Dimitrij se smeji svojemu vicu. Starček se ne smeji, vendar mu da kovanec.

Dimitrij zapoje.

*Una paloma blanca
I'm just a bird in the sky
Una paloma blanca
Over the mountains I fly
No one can take my freedom away ...*

STARČEK: Kako se pride na Kalvarijo od tukaj? ... To je Marburg, ne? Zdaj pa ne vem, ali sva se zmenila za tukaj al ne ... Saj sem skoz hodil po desni ... kdo bi vedel ... Tja bi pa kar šlo ... morbit ... vseeno, no ...

DIMITRIJ: A ti loh povem neki ... Za deset centov ... poslušiš ...

Odideta neznano kam.

Šesti prizor Levkemija ...

PETRA ŠTRLE: Čau.

SIMONA KRALJ: Čau ...

PETRA ŠTRLE: Ej, Simona ... Čau ...

SIMONA KRALJ: Ej, sori ... Nisem te spoznala ... Sori ...

PETRA ŠTRLE: Ni panike.

SIMONA KRALJ: Prisežem, da te nisem.

PETRA ŠTRLE: V redu, v redu ...

SIMONA KRALJ: Ful si se ...

PETRA ŠTRLE: Spremenila?

SIMONA KRALJ: Kako je kej, stara?

PETRA ŠTRLE: Saj vidiš ... zdaj sm na balin ...

SIMONA KRALJ: Paše ti, veš ... Če bi imela tako pravilno glavo, kot ti, bi se tud jz postrigla ... tko ... na kratko ...

PETRA ŠTRLE: Ne bi ti blo treba mislit na frizurco, kaj?

SIMONA KRALJ: Podobna si tisti pevki ... Shined O'Connor ...

PETRA ŠTRLE: Kako se maš na faksu?

SIMONA KRALJ: V redu. Po pravic mi ta *bolonja* nč ne diši, ampak gre ... Kaj čmo ... Kako pa ti?

PETRA ŠTRLE: Ja, zdaj nč ...

SIMONA KRALJ: Kaj, ne hodš na predavanja?

PETRA ŠTRLE: Kje pa ... Moram ležat.

SIMONA KRALJ: In kaj pravijo?

PETRA ŠTRLE: Nč ... terapija ...

SIMONA KRALJ: Te kej boli?

PETRA ŠTRLE: Ne.

SIMONA KRALJ: Kul.

PETRA ŠTRLE: Po cele dneve bi spala ...

SIMONA KRALJ: Pa spiš?

PETRA ŠTRLE: Ja, kr spim.

SIMONA KRALJ: Se boš spočila ... ne?

PETRA ŠTRLE: Ja, to pa ja ...

SIMONA KRALJ: Kaj pa smeš jest?

PETRA ŠTRLE: Vse, kr vse ...

SIMONA KRALJ: Fajn.

PETRA ŠTRLE: Ja, fajn.

SIMONA KRALJ: Piva ne smeš, ne?

PETRA ŠTRLE: Ne, kje pa, nobenga alkohola ... Tud gaziranih pijač ne ...

SIMONA KRALJ: Zakaj pa ne gaziranih pijač?

PETRA ŠTRLE: Ne vem, tko so mi rekl ...

SIMONA KRALJ: Drugač ... Te kej boli?

PETRA ŠTRLE: Ne, ne, prav nč me ne boli ...

SIMONA KRALJ: Ja, saj si rekla ... Kaj bereš?

PETRA ŠTRLE: Nč. Začnem in takoj zaspim.

SIMONA KRALJ: Glej teelvizijo.

PETRA ŠTRLE: Gledam, gledam.

SIMONA KRALJ: Si gledala zadnjo epizodo Doktorja Housa? ...

PETRA ŠTRLE: Ja ... sem ...

SIMONA KRALJ: Ej, sori ...

PETRA ŠTRLE: Zakaj sori?

SIMONA KRALJ: Ne vem, sori ... Si želiš kaj?

PETRA ŠTRLE: Seveda si želim ...

SIMONA KRALJ: Kaj?

PETRA ŠTRLE: No ... Normalno ... Da bi bla zdrava, ne.

SIMONA KRALJ: Mislila sem, a kej potrebuješ?

PETRA ŠTRLE: Ne, nč, prav nč ... Če pa hočeš nekaj naredit ... dobrega ...

SIMONA KRALJ: Kaj?

PETRA ŠTRLE: Maš deset evrov?

SIMONA KRALJ: Ne ... mam pet ... mam pet, ja ... (*Ji da denar.*)

PETRA ŠTRLE: Ne, ni zame, kje pa ... Veš, obstaja ena organizacija Achieve the Dream Foundation iz Antwerpna. Zbirajo sredstva za otroke z levkemijo. Imajo spletno stran. Loh pogledaš. Otroci s celega sveta pišejo. Imamo svoj blog ... Ful sem zvedla o levkemiji prek te strani. Več zveš z interneta kot pri zdravniku. Pravijo, da zdravilo obstaja, samo ga morajo testirat ... To pa traja ... Denar, ki ga zbira Achieve the Dream Foundation, je namenjen izključno raziskavam ... Loh vplačaš ... mislm ... tistih pet evrov ...

SIMONA KRALJ: To se verjeten vplača s kartico?

PETRA ŠTRLE: Ja, s kartico.

SIMONA KRALJ: Master verjetn.

PETRA ŠTRLE: Ja, master.

SIMONA KRALJ: Škoda, nimam ...

PETRA ŠTRLE: Loh men daš, pa bom jz vplačala.

SIMONA KRALJ: Prav ... (*Ji da pet evrov.*) In ... mislm ... kaj pravijo zdravniki?

PETRA ŠTRLE: Nč. Zdaj mam terapijo, pa bomo videli ... tko ...

SIMONA KRALJ: Kaj naj ti rečem ... drži se, stara ...

PETRA ŠTRLE: Ja, hvala.

SIMONA KRALJ: Saj bo v redu ...

PETRA ŠTRLE: Sem bleda, ne?

SIMONA KRALJ: Kje pa ... Malo ...

PETRA ŠTRLE: Shujšala sem, ne?

SIMONA KRALJ: Ma ne, res ne, prav paše ti ...

PETRA ŠTRLE: Ful sem ...

SIMONA KRALJ: Saj boš dobila nazaj. Kaj pa je to ... Babe hitr dobimo nazaj ...

PETRA ŠTRLE: Veš, zdej vem ...

SIMONA KRALJ: Kaj?

PETRA ŠTRLE: Zdej vem, kaj je to, ko vstaneš, si skuhaš kavo in poješ čist navadno žemlco.

SIMONA KRALJ: Misliš za zajtrk?

PETRA ŠTRLE: Zdaj vidim, kako je to dobr. Preprosto in tko dobr ...

SIMONA KRALJ: Saj si rekla, da loh vse ješ.

PETRA ŠTRLE: Pravim, ko vstaneš, takoj, ko vstaneš! Ko vstaneš, da si loh skuhaš kavo in poješ vročo žemljo. Ja, smem, seveda smem pojest kavo in jebeno žemljo. Zakaj ne bi smela, pizda, saj nisem na dieti, pizda ... Ampak pr men ni tko. Ne gre. Najprej, ko vstanem, najmanj eno uro prej moram žret tablete ... Pa tud moram eno tinkturo pit ... Pizda, vsak loh začne zafukan dan z usrano kavo in z jebeno žemlo, jz pa s tabletami. In tinkturo ... Čika ne smem niti povohat ...

SIMONA KRALJ: Saj je to začasno ...

PETRA ŠTRLE: Začasno?!

SIMONA KRALJ: Saj bo ...

PETRA ŠTRLE: Kaj pa si hotla s tem povedat, začasno?!

SIMONA KRALJ: Ej, sori ... Mam klic ... Čau, mami ... Tuki sem, pri fontani ... Z eno sošolko z gimnazije sedim ... Ja ... OK. ... Kok rabiš? ... Prav ... Ti bom povedala, no ... Dobr, v redu ... Čau ... Morm do marketa. Greš z mano?

PETRA ŠTRLE: Kam si rekla – do marketa?

SIMONA KRALJ: Pejva skupaj.

PETRA ŠTRLE: Si rekla do marketa?

SIMONA KRALJ: Ja, do marketa.

PETRA ŠTRLE: Rekla si, da maš samo pet evrov, zdaj pa greš do marketa. A? ...

SIMONA KRALJ: Ej, sori ...

PETRA ŠTRLE: Nč, nč, nč – zakaj sori. To je pač tko ... Kaj sori, sori ... Hvala za družbo. Pa za drobiž. Pa brez zamere, Simona.

SIMONA KRALJ: Ej, Petra, počaki, no ... Loh me pokličeš, kadar koli ... Loh greva na sprehod ... Te loh pokličem danes ob pol devetih?

PETRA ŠTRLE: Danes ne morem, Simona. Moram napisat neki ...

SIMONA KRALJ: Za akademijo?

PETRA ŠTRLE: Ne, moram napisat neki ... mah, za tisti blog ...

SIMONA KRALJ: Za kateri blog pišeš?

PETRA ŠTRLE: Mah, tisti ... tisti, od Achieve the Dream Foundation iz Antwerpna. Moram napisat neko osebno izpoved, kako se počutim, kaj počnem, o čem razmišljam, kaj si želim, bla, bla, bla ...

SIMONA KRALJ: Ja ...

PETRA ŠTRLE: Ja.

SIMONA KRALJ: A te lahko nekaj vprašam?

PETRA ŠTRLE: Ja, vprašaj ...

SIMONA KRALJ: Te je strah?

PETRA ŠTRLE: Ja, seveda me je, pizda ...

SIMONA KRALJ: Sori, ej, sori ...

ANGELKA: Ni frke, ni frke ... Lepo, da si me vprašala ...

SIMONA KRALJ: Ej, sori, res sori ... Misli na lepe stvari ... samo na lepe stvari ...

PETRA ŠTRLE: Saj mislim, saj mislim ... Kaj pa misliš, da počnem ...

SIMONA KRALJ: Kaj bi zdaj rada ... počela?

PETRA ŠTRLE: Kaj jaz vem, kaj. Potovala bi ...

SIMONA KRALJ: Kam bi potovala?

PETRA ŠTRLE: Ne vem. V Afriko. Na Kubo bi šla.

SIMONA KRALJ: Moja teta je bla lani. Rekla je, da je folk tam tko srečn. Tam plešejo kr po ulicah. Tango plešejo ... po ulicah ... si predstavljaš ... noro, ej noro ...

PETRA ŠTRLE: Kadijo debele kubanke in ...

SIMONA KRALJ: ... in plešejo tango po ulicah. Kr po ulicah, sredi dneva.

PETRA ŠTRLE: Ti bi šla na Kubo?

SIMONA KRALJ: Seveda bi.

PETRA ŠTRLE: Jaz tudi.

SIMONA KRALJ: Boš, enkrat boš ...

PETRA ŠTRLE: Zakaj ne greš zdaj, takoj, stara ... kaj čakaš?

SIMONA KRALJ: Ja – zarad faksa, ne ... Ampak ... maš prav, takoj je treba jet.

PETRA ŠTRLE: Še sta skupaj s Tonijem ...

SIMONA KRALJ: Nisva, zdaj sva frenda ... ima eno z veterine ... Kaj pa ti?

PETRA ŠTRLE: Mela sem enga filmarja z akademije ... zdej nč ...

SIMONA KRALJ: Saj bo, saj bo ...

PETRA ŠTRLE: A si ti normalna?! Kaj bo?! Kaj bo!? Kdo pa hoče z bolano ...

SIMONA KRALJ: Oprosti.

PETRA ŠTRLE: Kaj oprosti ... Nisva se vidli od mature, pet minut sva skupaj in vsaka tvoja jebena beseda je oprosti ... Študiraš baje neko komunikologijo, ne znaš pa normalno komunicirat ... Pa kaj, če sem bolana, nisem iz porcelana ...

SIMONA KRALJ: Oprosti ... Mislim ... Poklič kdaj, Petra. Ej, Petra, fajn bodi ... Pa brez zamere ...

Petra Štrle odide. Vstopi Toni.

TONI: Kdo je pa ta?

SIMONA KRALJ: Sošolka iz gimnazije. Petra Štrle.

TONI: S FDV?

SIMONA KRALJ: Ne z AGRFT.

TONI: Igralka?

SIMONA KRALJ: Mah ne, dramaturgijo študira.

TONI: Kaj je rekla?

SIMONA KRALJ: Nč.

TONI: Saj je verjetn nekaj rekla.

SIMONA KRALJ: Na sevanje gre.

TONI: Bolana?!

SIMONA KRALJ: Valda.

TONI: Pride na žurko?

SIMONA KRALJ: Kakšno žurko!? Pet tednov so ji dali ...

TONI: Ne me jebat ...

SIMONA KRALJ: Največ pet so ji rekli ...

TONI: Pa kaj – a ti to rečejo, kr naravnost v fris al kaj?

SIMONA KRALJ: Zakaj pa ti ne bi rekli naravnost v fris?

TONI: Poklič jo, nej pride na žurko, loh da bo to zanjo zadnja ...

SIMONA KRALJ: Kje pa ... Že ima vonj po zemlji ... Pa veš, kaj je rekla? ...

TONI: Kaj?

SIMONA KRALJ: Da se sploh ne boji. Da je že kr spakirala ...

TONI: Revca ...

Sedmi prizor

Kr neki ...

DIMITRIJ: Deklica z Notranjske, ne vem, kako se piše, neka Tina Petkovšek, al neki tacga, je šla k svoji osebni zdravnici in ji rekla: “Prosim, pomagajte mi, gospa zdravnica, čisto sem iz sebe. V soboto smo imeli šolski izlet. Tri ure brez prestanka smo peščili in na koncu smo skoraj

pocrkali od utrujenosti. Ko smo končno prišli na vrh hriba, sem se usedla na nek kamen. Prijateljica pa je rekla, da je na tem kamnu malo pred tem sedel nek Sašo iz paralelke in da sem zato najbrž zanosila z njim. Najprej sem mislila, da me zafrkava in da je to navadna bedastoča, ampak zdaj se mi vedno bolj zdi, da sem res noseča. Kar naprej mi je slabo in trebuh imam vedno večji." Zdravnica pa je odgovorila. "Nič hudega, gospodična Tina Petkovšek, takoj ti bom dala sirup proti kašlju na recept ..." A greva kaj spit, Liam?

LIAM HRIBAR: Mam del, Dimitrij. Drugič ... A b ti rad krvavice?

DIMITRIJ: Veš da bi, seveda bi ... To pa ja, krvavice pa ja ...

LIAM HRIBAR: Prav, dobiš ... Jutri ... Ti prinesem ...

DIMITRIJ: Kaj pa zavarovalnica? Ti je že plačala?

LIAM HRIBAR: Mah, nej se grejo solit ... Banda!

SPOMENKA HRABAR: Pa razmišljam, če bo življenje še kdaj prisebno! Petra Štrle, 20-letna študentka iz Vevč, se je ljudem lagala, da bo živela le še šest mesecev, ker umira za levkemijo. Gospodična Štrle se je na motivacijskih govorih in dobrodelnih prireditvah zasmilila več sto ljudem, ki so ji bili pripravljeni pomagati z donacijami v skupni višini 12.400 evrov. Štrletovo je policija začela preiskovati junija, ker je proti njej nekdo dal prijavo, ker ni zgledala usodno bolna, čeprav je tako trdila. Policija je ugotovila, da je Štrletova zavajala in goljufala ter se protipravno okoristila s prostovoljnimi prispevki, ki so ji jih zavedeni ljudje nakazovali na njen račun. Detektivka Liljana Medved je povedala: "Nobenega dokaza ni, da bi imela Štrletova raka. Nikjer ni zdravniških spričeval oziroma niti zdravnikov ni." Še vedno popolnoma zdravo Petro Štrle sedaj čaka morebitna obtožba kraje s pomočjo zavajanja zaradi prejemanja donacij pod pretvezo. Štrletova je zbiralala donacije preko dobrodelne organizacije Achieve the Dream Foundation, ki jo je ustanovila sama na začetku leta pod lažno pretvezo, da želi otrokom z levkemijo pomagati premagati raka. Policija je na banki, kjer ima Štrletova odprt transakcijski račun, preverila njeno stanje in pretekle transakcije, nato pa so primer predali državnemu tožilcu, ki sedaj preverja celoten primer, preden oblasti izdajo morebiten nalog za aretacijo. V zadevo naj ne bi bile vpletene druge osebe. To so naknadno sporočili s policije.

Osmi prizor

Rasputin + Putin + Razkolnikov ...

TIMI: Kaj maš od tega? Kaj maš? ... Loh ponavljaš milijonkrat: Hočem, da ... hočem, da ... hočem, da ... hočem, da, pa kva ... Hočem, da vse ljudi na svetu, ki so starejši od petdeset let, lepo in v miru spakirajo in spokajo s tega sveta. Ej, folk, nehajmo se sprenevedat, če nismo iskreni do drugih, bodmo vsaj do sebe. Kaj me tko gledaš? Kolikokrat si pomislil, kaj boš podedoval, kdo ti bo kaj zapustil? Vsak, vsak to pomisli vsaj enkrat na teden, najmanj. Kolikokrat si preštel, koliko starih tet maš in katera nima otrok al pa, če jih že ma, si predstavljaš, da nekdo od teh otrok flikne, in si zamišljaš, kaj in kako bi jih loh pobralo, al kaka prometna nesreča, rak, potres al podobno ... Dobiš stanvanje, ni važno, kakšno je, dobiš avto, tud če je za na odpad, ga prodaš za dele, greš na pir al dva, kva pa, dobiš vikendico ob morju, čoln, kolo, pa tud če dobiš kak fajn pullover al puhovko al marelo, pa tud če dobiš, v končni fazi, dolgove, če jih loh izplačaš iz tega, kar dobiš, in ti kljub temu ostane vsaj za pir, si profitiral. Če pa ti tvoji zapustijo stanvanje al vikendico in dobiš še kaj zraven od kake stare mame, tete, strica, ti ni treba delat, fant. Ni ti treba mignit s kurcem. Sam keširaš, kurba. Folk naj gara, naj se drene, ti pobiraš keš od najemnin al živiš od obresti al rente ... Ej, res ti ni treba mignit s kurcem.

SAMIR: S kurcem že ... s kurcem bo treba ...

TIMI: Tih bod tamal, ti bom dal po gobcu ...

KOSTJA: Tih bod kreten. Te zmeljem, froc ...

TIMI: Kot sem reku. Ni ti treba mignit s kurcem. Živiš od najemnine, dobiš rento, kaj še hočeš. Živiš normalno, tko kt je treba. Po petinpetdeset itak si star. Želje usihajo, telo usiha, moč usiha, tudi spolna, kaj še potrebuješ, razen hladne zemljice objem. Poglej mojega strica. Poglej ga. Živo truplo. Kap ga je zadela in adio, stari moj. Misliš, da kaj sliši? Misliš, da kaj vidi? Misliš, da kaj razume? Dela se, da bere časopis, pa ga res bere, črko za črko ga bere, ampak kaj mu to pomaga, ko pa nč ne razume in si nč ne zapomni, loh bere en in isti časopis ves preostanek svojega zafukanga življenja. Poglej ti ta eksperiment. Pazi! (*Se zadere.*) Gori! Gori! Gori! ... A je trznu? Ne ... Pazi zdaj tole ... (*Se znova zadere proti stricu.*) Fukat, fukat, fukat stari ... A je to življenje? Dihaj, jest in srat ... Spi pa samo s pomočjo tablet ... Moron ... A bil je svoj čas

mesar. Celo svoje zafukano življenje je bil mesar. In kaj je zdaj? Truplo, pizda ... A misliš, da sta kaj družga una dva v sobi. Kaj, misliš, fukata? Ti si kr misli. Spita, madona, spita. Ob tej uri spita, k zaklana spita ... Tastara sanja mene, tastari ne sanja nič. On je že zdavnaj mrtev. Kaj jz vse moram dat skoz, stari moj, če bi ti vedu ... (*Iz omarice vzame kladivo.*) Življenje piše romane, ampak jz mu nisem tema. Tko pravjo eni. Vsako jutro si rečem: Bodi dober Timi, kaj boš danes naredu dobrega, Timi, kaj boš danes naredu sploh, Timi ... Grem v kuhno, si skuham kavo in spijem kokakolo in dan se je že obrnil. Kam se je obrnil? Proti večeru? Ne, proti meni, pizda. Pa zvoní, zvoní telefon, tam se eni ljudje derejo, en švasa, drugi poje, trobi rešilec na vsako peto minuto. Cel dan tak direndaj. Ne moreš slišat svojih misli. Ne moreš prit do svojega bistva ... (*Gre v spalnico svojih staršev. Ta čas se Samir in Kostja režita, prerivata, žgečkata, klofutata, mečkata in valjata ... Timi pride nazaj ... Zdaj je brez kladiva.*) Veste, kaj bom naredu? Žurko bom naredu, žurko. Tamal! Samir, pejt do marketa. Kupi vse živo. Smoki mi kupi. Te ubijem, če mi pozabiš. Si me razumu, Samir? Daj pete v to tvojo čefursko rit, da te ne bom znogiral, in da si mi nazaj že ko rečem "piksla" ...

SAMIR: Okej, šef ...

TIMI: Ta je pa zaspal ... Poglej ti to, brez tablet ... Fejst človk je bil ... Veš, kako mu je blo ime. Liam. Hribar. Si predstavljaš, da ti je ime Liam. Daj, prim ga za noge. (*Kostja prime Liama za noge, Timi ga prime pod pazduhe. Ga dvigneta in spustita na tepih. Tepih začneta zavijati skupaj z Liamom.*) Majhni otroci, majhni problemi. Veliki otroci, veliki problemi. S silo pr men ne dosežeš nič, stari. Jz mislim, da vse to, kr se dogaja, se dogaja z nekim namenom. To je življenje, stari. Nimaš se mu kej upirat. Čim več se ti dogaja, več patine dobiš, po mojem, tko, postajaš trd ... Kaj misliš, kdo je danes faca?

KOSTJA: Nimam pojma ...

TIMI: Nimaš pojma?

KOSTJA: Okej, ti si faca ...

TIMI: Ne seri. Veš, kdo je faca? Putin je faca. Ta Rusija je zajebana, brat moj, ampak to ni kr tko. Rusija je zakon. Rusija ni kr tko, kr neki. Verjemi. Nekoč je bil Rasputin, potem tisti Razkolnikov in zdaj Putin, pizda.

KOSTJA: Putkin, pizda, Putkin ...

TIMI: Daj ne seri, usrane. Spizdi ... Putin je car. *(Na steno zalepi Putino novo sliko iz nekega časopisa.)* Tastari bere National Geographic. Spizdil sem mu jo. Tu bo stala ... Daj že neko cedejko, kva tko buliš, kreten. Moram vse sam naredit, al kaj? A je žur al ni žura?

KOSTJA: Takoj, takoj stari. Kaj naj dam gor? ...

TIMI: Svoje skisane štumfe, pizda! Kaj naj dam gor ... Daj kar koli, pizda. A mamo žur al nimamo žura.

Kostja prižge CD-predvajalnik. Igra glasba. Vstopi Samir.

SAMIR: Tud Smoki sem prinesu ... Pa še tole. A sem prav prinesu?

TIMI: Si ... Bravo stari, bravo, car si ... Zdaj pa bo žurka totalna ...

Glasba je preglasna. Plešejo, kričijo, se prerivajo, razmetavajo pohištvo. Kmalu vstopi Slavica Kozmos, upokojenka, stara 86 let. Vrže CD-predvajalnik na tla. Glasba utihne. Vsakemu primaže po dve klofuti.

SLAVICA KOZMOS: Mularija nemarna, a se tako navija muska ob drugi uri po polnoči ... Kako vas ni sram, sosede tako mrcvarit ... Do pritličja se sliši ta vaša kozlarija. Samo da srečam tvojega fotra, ušesa mu bom strgala, kaj se to pravi ... Kdo ti je to dovolil ... Kaj me tako gledaš? V posteljo, pa spat ... Vidva se takoj poberita, da ne kličem policije, da vaju poberejo ... Marš domov! ...

Deveti prizor

Gobezdačenje ...

CEDEVITA: Kozmetični salon First Love frizira vaše misli. Sodelujte v nagradni igri in zadenite tretma za vse vrste kože.

SONJA: Super, ful kul in šit ... pa fajn in sori ... bejba ... kdo te jebe ... e, jebi ga ...

SAMIR: Slovenci ful pizdijo, če kdo ne zna slovensko govorit ...

KOSTJA: Slišal sem, da pičke iz trojke ful fukajo. A je to res?

OLI PRIŠT: Mega, fensi, špon, totalna žurka ...

TONI: Hud film, stari. Hud ...

TIMI: Ful me razganja.

OLI PRIŠT: Mene tud ...

TIMI: Če eksplodiram, zberi moje koščke na kupček in me znova sestavi. Kt lego.

BETKA: Danes je bil en ful dolgočasen dan!

PETRA ŠTRLE: Ful nobel družina in ona nevzgojena razvajena smrklja.

SPOMENKA HRABAR: Dekle je res prisedlo v njegov avto, vendar jo je obtoženec odpeljal v bližnji gozd. Med potjo je mladoletnica hotela lulat za bližnji grm, voznik ji je sicer ustavil, ko je čepela, pa je ves čas stal zraven nje. Govoril ji je, da je na tako samotnem kraju res ne more pustiti same in da mora biti ves čas ob njej, nato pa se je iz prijaznega domačina prelevil v nasilneža.

CEDEVITA: Ime mi je Cedevida.

SONJA: Zapri gobec ...

SPOMENKA HRABAR: V večini držav beseda predmestje pred oči priključuje podobe skrbno postrizanih živih mej, prazne ceste in tišino. V Franciji pa predmestje pomeni zažgani avti, podivjana mladina in socialna stanovanja. Poznaš vonj socialnih stanovanj? Francoska beseda za predmestje, *la banlieue*, je prvotno pomenila kraj proč (*lieue*) od mesta, vendar še vedno v pristojnosti (*ban*) fevdalne mestne gospode.

DIMITRIJ: Zakaj čefurji ne razfukajo Fužin?

PETRA ŠTRLE: Dragci moji, upam, da se mate bombastično. Lp z Malte.

TAMALA: Zdaj je ful dobre volje, čez pet minut bo zamorjena u nulo.

SIMONA KRALJ: Žuta minuta jo daje al popizditis.

TIMI: Hormonsko zblojena ženska, to je moja mati in njeno ime je Venera.

SIMONA KRALJ: Verena.

TIMI: Venera sem reku, pizda, Venera.

KETI: Dej, ženska zblojena, skoz se nekaj zmišljuješ!

LIAM: Zafukan tip in šport je totaln špon – fantje so ga spedenali v nulo, bumbari.

SLAVICA KOZMOS: Moja nona je skoz in skoz govorila: “Čuvaj se hudobnega človeka! Če se ti usede na suknjo, ne reci mu, naj se privzdigne, ampak odreži in beži.” Na dieti sem ... ne morem zdaj ... jutri.

CEDEVITA: Če ga popolnoma obrijete in si v nulo postržete sramne dlake, bo vaš enooki *jack* zanesljivo izgledal najmanj dva centimetra daljši. Ste že pomislili, da je videti majhen, ker ste vi preobilni? ...

Starček vstopi in sede na klop. Zatem vstopi človek s klobukom. Obraza se ne vidi. Izpod klobuka mu štrlijo sivi lasje, ima gosto sivo brado. Se usede zraven Starčka.

Deseti prizor

“Brat moj, ali čutiš pogum, ki ga je dvignila zarja v borbi za lepoto sveta”¹ ...

STARČEK: ... ta je vedno prisoten, a je eksplodiral leta 1968, ko je generacija, ki je izkušnja fašizma ni več ukrotila, vstala in rekla: “Ne, ne bomo posvetili naših življenj vladavini denarja, ne, ne bomo posvetili vseh dni našega življenja abstraktnemu delu, namesto tega bomo naredili nekaj drugega.” Upor proti kapitalu se jasno izraža v tem, kar je in kar vedno mora biti: upor proti delu. Postane nam jasno, da ne moremo misliti (razumeti) razrednega boja kot boj dela proti kapitalu, saj je delo na isti strani kot kapital, delo proizvaja kapital. Ne gre za boj dela proti kapitalu, ampak za boj delovanja (ali življenja) proti delu in preko tega proti kapitalu. To se izraža na univerzah, to se izraža v tovarnah, to se je izrazilo na ulicah leta 1968. To je tisto kar onemogoča kapitalu, da bi zadostno zvišal hitrost eksploatacije, da bi ohranil rast dobička ... Abstraktno delo je delo, ki

¹ Skupina Laibach.

proizvaja vrednost in presežno vrednost in s tem kapital. Ti ga postavljaš naproti uporabnemu oziroma konkretnemu delu, to je aktivnost, ki je potrebna za obnavljanje katere koli družbe. Abstraktno delo je delo, videno kot delo, ki so mu odvzete njegove partikularne značilnosti, je delo, ki je enako kateremu koli drugemu delu, in ta enakost je vzpostavljena skozi izmenjavo ali skozi njegove administrativne analogije. Abstrakcija pa ni le miselna abstrakcija: gre za dejansko abstrakcijo. Dejstvo, da so izdelki proizvedeni za izmenjavo vpliva na sam produkcijski proces, ki spremeni delo v proces, v katerem je vse, kar šteje, izvedba družbeno potrebnega dela in učinkovita proizvodnja dobrin, ki se bodo prodajale. Abstraktno delo je delo, ki mu je odvzeta vsaka partikularnost, je delo, oropano pomena. Abstraktno delo proizvede družbo kapitala, v kateri je edini pomen akumulacija abstraktnega dela – nenehno iskanje dobička. Abstraktno delo tke mrežo družbe, v kateri živimo. Tke množstvo človeških dejavnosti skupaj s ponavljajočim se procesom izmenjave. Skozi ta proces, ki nam znova in znova pravi: "Ni važno, da uživaš v svojem delu, ni važno koliko truda, ljubezni in skrbi vložiš vanj, važno je, da se bo tvoje delo prodajalo. Kar šteje je le, koliko denarja lahko dobiš zanj." Tako so naše različne dejavnosti stlane skupaj, to je način, na katerega je zgrajena naša kapitalistična družba. Morda lahko zaključimo z besedami, da je bilo leto 1968 kriza delavskega razreda kot proze, a njegovo rojstvo kot poezija: kriza delavskega razreda kot abstraktnega dela, njegovo rojstvo kot uporabno-ustvarjalno delovanje. Vmesna leta so nam pokazala, kako težko je pisati poezijo, kako težko in kako potrebno.

Leta 1968 ni šlo samo za Pariz in "francoski maj". 1968 je okrajšava za celo serijo vstaj, uporov in revolucij, ki so se zgodile po celem svetu v eksplozivnem triletnem obdobju brez jasno določenega začetka ali konca. V ZDA je poletje ljubezni leta 1967 odprlo pot za militantne proteste proti vojni v Vietnamu, vstaje v več kot sto mestih in "policijske izgrede" na konvenciji Demokratske stranke v Čikagu. V Ciudadu de México so bili meseci političnih nemirov krvavo zatrti z masakrom v Tlatelolchu, ko sta policija in vojska umorili 200 do 300 ljudi samo nekaj dni pred začetkom olimpijskih iger. Med igrami sta atleta Tommie Smith in John Carlos salutirala črnski pozdrav (*black power*) zmagovalcem na stopničkah. Na Češkoslovaškem se je praška pomlad končala šele, ko so ruski tanki vdrl v deželo. Nacionalistični prebivalci drugega največjega mesta Severne Irske so odbili oboje, policijo in lojalistične suroveže in razglasili avtonomno območje Svobodni Derry. Vrstili so se upori, stavke, zasede in različne oblike politične aktivnosti v mnogih drugih državah, tudi v Nemčiji, Pakistanu, Boliviji, Španiji, na Japonskem, v Avstriji,

Belgiji, na Švedskem, v Veliki Britaniji, Nigeriji, Senegal, Srbiji, Avstriji, Turčiji, Hongkongu, Egiptu in Libanonu. Italijanska "vroča jesen" leta 1969 je odprla desetletja dolgo trajajoče gibanje Autonomia. Eni pa so govorili, da se vsaka revolucija začne v Parizu ... To si tudi ti govoril, dragi moj ... Kako si kaj, prijatelj moj?

ČLOVEK S KLOBUKOM: John Holloway², lepo te je videti, prijatelj moj ... Lepo te je videti ... Si zdrav? ...

Moški sname klobuk. Brez dvoma, to je Karl Marx. Se nasmehne Starčku. Iz notranjega žepa svojega plašča potegne tobačnico. Ponudi cigaro Starčku. Oba prižgeta. Kadita. Starček preda Karlu Marxu belo plastično vrečko.

² John Holloway je avtor dela *Spreminjati svet brez boja za oblast. Pomen revolucije danes*.